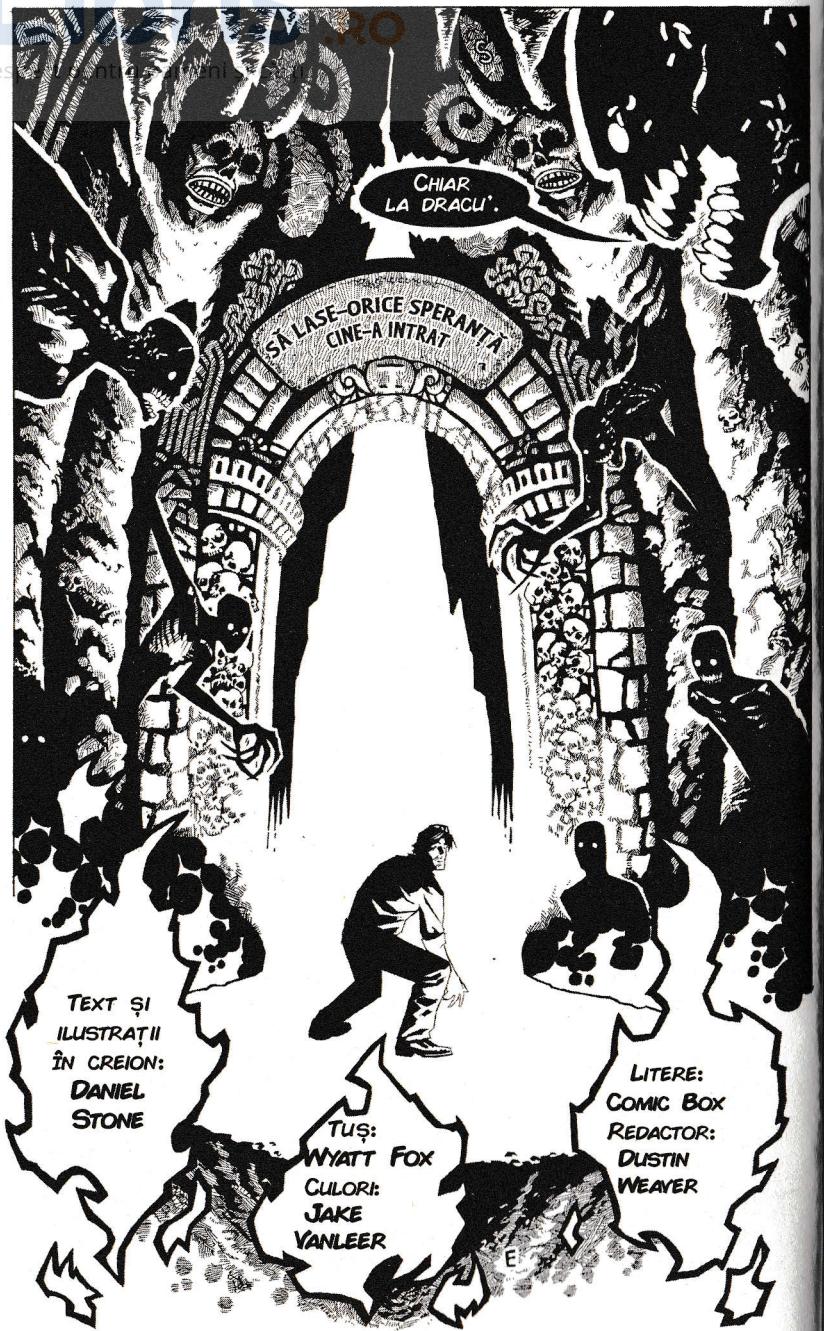

JODI PICOUT

AL ZECELEA CERC

Traducere din limba engleză și note
IRINA-MARINA BORȚOI

Capitolul 1

Laura Stone știa exact cum să ajungă în infern.

Îl putea cartografia geografia pe șervețele la petrecerile catedrei; îi știa pe de rost toate culoarele, râurile, pâna și cutile terenului; discuta fără prea multe politețuri cu păcătoșii de acolo. Fiind una dintre cele mai mari specialiste în Dante din țară, preda un curs exact despre acest subiect, și repeta experiența în fiecare an de când devenise titulară la colegiul Monroe. Cursul de engleză 364 mai era denumit și „Arzi, iubito, arzi” în suportul de curs (sau „Ce naiba e infernul?”), și era unul dintre cele mai populare cursuri din campus din al doilea trimestru, deși *Divina comedie*, poemul epic al lui Dante, nu era nici pe departe amuzant. La fel ca ilustrațiile soțului său, Daniel, realizate pentru revistele de benzi desenate, *Infernul* acoperea toate genurile culturii pop: romanticism, groază, mister, crimă. Asemenea tuturor poveștilor grozave, avea în centrul său un erou obișnuit, din viața de zi cu zi, care pur și simplu nu știa cum devenise special.

Se uita lung la studenții care umpleau rândurile din sala de curs cufundată în tăcere.

– Nu vă mișcați, le ordona ea. Nici măcar o tresărire.

Lângă ea, pe podium, un cronometru de măsurat timpul de fierbere al ouălor măsura un minut întreg. Laura își ascunse un zâmbet în timp ce îi urmărea pe studenți, cu toții simțind deodată nevoia de a strânuta sau de a se scărpina în cap ori de a se foi.

Dintre cele trei părți ale capodoperei dantești, *Infernul* era partea preferată a Laurei când venea vorba de predat – cine să se gândească mai bine la natura acțiunilor și la consecințele lor, dacă nu adolescentii? Povestea era simplă: pe parcursul a trei zile – din Vinerea Mare până în Duminica Paștelui –, Dante a călătorit prin cele nouă cercuri ale infernului, fiecare, plin cu păcătoși mai răi decât următorii, până când, în cele din urmă, a ieșit pe cealaltă parte. Poemul era plin de patetism, jelanii și demoni, de iubiți care se ceartă și de trădători care devorează creierele victimelor – cu alte cuvinte, suficient de elocvent pentru a menține interesul studenților din zilele noastre... și pentru a-i distrage Laurei atenția de la viața sa reală.

Cronometrul bâzâi, și toată clasa expră la unison.

- Deci? întrebă Laura. Cum vi s-a părut?
- Nesfârșit, strigă un student.
- Vrea cineva să ghicească la cât v-am cronometrat?

Studenții speculară: două minute. Cinci.

– Mai degrabă șaizeci de secunde, zise Laura. Acum imaginați-vă că sunteți prinși de la brâu în jos într-un lac de gheăță pentru eternitate. Imaginați-vă că cea mai mică mișcare v-ar îngheța lacrimile pe obrajii și apa care vă înconjoară. Dumnezeu, în accepțiunea lui Dante, înseamnă mișcare și energie, aşa că pedeapsa supremă pentru Lucifer este să nu se poată mișca deloc. În fundul infernului, nu există foc și puicioasă, ci doar incapacitatea totală de a acționa. Laura își plimbă privirea peste marea de chipuri. Are Dante dreptate? La urma urmei, acesta e într-adevăr fundul butoiului infernului, iar diavolul e cel mai rău. Oare cea mai grea pedeapsă pe care v-o puteți imagina este să vi se răpească abilitatea de a face orice vreți, *oricând* vreți?

Acesta era, pe scurt, motivul pentru care Laurei îi plăcea atât de mult *Infernul* lui Dante. Sigur, opera putea face obiectul de studiu al religiilor sau al sistemelor politice. Cu siguranță era o narativă a măntuirii. Dar, la o lectură profundă, descoperării totodată povestea unui individ aflat în ghearele crizei vârstei mijlocii, un individ care își reevalua alegerile făcute de-a lungul vieții.

Ca Laura.

*

În timp ce Daniel Stone aștepta în sirul lung de mașini care se opreau la liceu, se uită la străina de pe scaunul de lângă el și încercă să-și aducă aminte când fusese fiica lui.

– Prost trafic mai e azi, ii spuse el lui Trixie, doar ca să rupă tăcerea.

Trixie nu răspunse. Butonă radiooul, trecând printr-o simfonie de paraziți și fragmente de cântece, și apoi îl opri de tot cu un gest violent. Părul roșu îi cădea pe umăr în valuri; mâinile îi erau îngropate în mâncile jachetei North Face. Se întoarse să se uite pe geam, pierdută într-un noian de gânduri, dintre care Daniel nu putea ghici nici măcar unul.

În perioada aceasta părea că vorbele rostită de ei nu aveau decât rostul de a umple tăcerile. Daniel înțelegea mai bine ca oricine că te poți reinventa într-o clipită. Înțelegea că persoana care ai fost aseară poate să nu fie cea de mâine. Dar, de data asta, el era cel care voia să păstreze ceea ce avea, nu să-i dea drumul.

– Tati, zise fata atîntindu-și brusc ochii înainte, văzând că mașina din față lor avansa.

Era negreșit un clișeu, dar Daniel presupuse că distanța arhicu-noscută ce se instalează între adolescenti și părinți îi va ocoli pe el și pe Trixie. Ei aveau un alt gen de relație, la urma urmei, mai apropiată decât majoritatea fiicelor și a tatilor, pur și simplu fiindcă el era cel la care ea venea acasă în fiecare zi. Își făcuse o îndatorire din a-i verifica dulăpiorul cu medicamente din baie și sertarele biroului și de a se uita sub saltea – nu găsea droguri sau prezervative. Trixie pur și simplu se îndepărta de el, și, cumva, asta era și mai rău.

Ani de zile ea plutise în casă pe aripile propriilor povești: cum fluturele pe care îl creșteau în clasă a rămas fără o antenă, ruptă de un coleg brutal; cum prânzul de la școală din ziua respectivă a fost pizza, deși la avizier scria că o să fie *chow mein* cu pui, și, dacă ar fi știut, și-ar fi cumpărat de acolo în loc să-și aducă de acasă; cum litera I scrisă de mână nu arată deloc cum îți-ai imagina. Purtaseră cu ușurință atâtea conversații, încât Daniel doar încuviința uneori din cap și ignora cuvințele în plus. Nu știa, la vremea aceea, că ar fi trebuit să le păstreze, ca pe niște bucățele de sticlă de mare ascunse în buzunarul hainei de iarnă, ca să-și aducă aminte de vara de odinioară.

În septembrie – încă un clișeu –, Trixie își făcuse un iubit. Daniel avea fanteziile lui: să curețe dezvolt un pistol când băiatul avea să vină să o ia de acasă la prima întâlnire; să cumpere o centură de casitate de pe internet. În nici unul dintre acele scenarii însă, nu se gândise cu adevărat că imaginea unui băiat, care își ține mâna posesiv în jurul taliei fiicei sale, l-ar putea face dornic să alerge până ar rămâne fără suflu. Si în nici unul dintre aceste scenarii nu văzuse chipul lui Trixie luminându-se când băiatul venea la ușă, la fel cum îl privise odinioară pe Daniel. Peste noapte, fetița care fredona pentru filmările lui de amator căpăta mișcările unei vulpițe, cu toate că nici măcar nu se chinuia să facă asta. Peste noapte, acțiunile și obiceiurile fiicei sale nu mai erau adorabile, ci începuseră să devină însășimantătoare.

Sotia lui îi amintea că cu cât el o ținea mai din scurt pe Trixie, cu atât ea avea să se lupte mai rău împotriva restricțiilor. La urma urmei, remarcă Laura, revolta împotriva sistemului o făcuse să iasă cu Daniel. Așa că atunci când Trixie și Jason ieșiră la un film, Daniel se forță să-i ureze distractie plăcută. Când fata fugi în camera ei ca să vorbească la telefon, în intimitate, cu iubitorul ei, el nu trase cu urechea la ușa ei. Îi lăsa spațiu să respire, și cumva, spațiul acela se transformă într-o distanță imposibil de măsurat.

– Alo!! zise Trixie, trezindu-l pe Daniel din reverie.

Mașinile din fața lor se depărtaseră, iar polițistul din intersecție îi făcea semne furios să avanseze.

– Bun, zise el. În sfârșit.

Trixie trase de mânerul portierei.

– Îmi dai drumul?

Daniel bâjbâi după butonul de deblocare automată.

– Ne vedem la trei.

– Nu trebuie să vii să mă iezi.

Daniel încercă să-și întipărească un zâmbet larg pe față.

– Te aduce Jason acasă?

Trixie își strânse ghiozdanul și jacheta.

– Da, zise ea. Jason.

Trânti portiera camionetei și se amestecă în mulțimea de adolescenți care se îndreptau către ușa din față a liceului, parcă absorbiți într-o pâlnie.

– Trixie! strigă Daniel pe geam, atât de tare încât se întoarseră și alți copii odată cu ea.

Trixie avea pumnul strâns la piept, ca și cum ținea bine ascuns un secret. Se uită la el, așteptând.

Îra un joc pe care îl jucau când Trixie era mică, și când se uita prin colecția de reviste de benzi desenate pe care el le păstra în atelier pentru cercetare atunci când desena. *Cel mai bun mijloc de transport?* îl provoca ea, iar Daniel spunea Batmobile-ul. În nici un caz, replica Trixie. *Avionul invizibil al lui Wonder Woman.*

Cel mai bun costum?

Wolverine, spusese Daniel, dar Trixie votase cu Dark Phoenix.

Acum, el se aplecă spre ea.

– Cea mai bună superputere? întrebă el.

Îra singurul răspuns asupra căruia cădeau de acord: *zborul*. De dată asta însă, Trixie se uită la el de parcă nu era în toate mintile să-i amintească un joc stupid de acum o mie de ani.

– O să întârzii, spuse ea și începu să se îndepărteze.

Mașinile claxonară, dar Daniel nu băgă maneta în vitează. Închise ochii, încercând să-și aducă aminte cum fusese el la vîrstă ei. La paisprezece ani, Daniel trăia într-o altă lume și, ca să scape din ea, era în stare de orice: să se lupte, să mintă, să înșele, să fure și să se bată. La paisprezece ani, se purta ca un om pe care Trixie nu-l cunoșcuse niciodată. Daniel avusese grija de asta.

– Tată.

Daniel se întoarse și o găsi pe Trixie stând lângă camionetă. Ea își puște mânile pe marginea geamului deschis, iar sclipiciul din oja roz capătă razele soarelui.

– Invizibilitatea, spuse ea, apoi se topî în mulțimea din spatele său.

De paisprezece zile, șapte ore și treizeci și șase de minute, Trixie fițone era o stație; nu că ar fi numărat oficial. Astă însemna că mergea prin țcoală și zâmbea când se impunea; se prefăcea că asculta când

profesorul de algebră explica proprietățile comutativității; ba chiar stătea la bufet cu ceilalți colegi dintr-o nouă. Dar, în timp ce aceștia râdeau de coafurile femeilor care serveau prânzul (sau de lipsa coafurilor), Trixie își studia mâinile și se întreba dacă mai observa cineva că, dacă soarele îți cădea pe palmă într-un anumit fel, puteai vedea prin piele, puteai zări tunelele aglomerate prin care circula săngele. Corpusculi. Strecură nevăzută cuvântul în gură și îl ținu strâns lângă obraz ca pe o bomboană pe care o sugea, astfel încât, dacă se întâmpla să-i adreseze cineva o întrebare, să poată scutura din cap, incapabilă să vorbească.

Copiii care știau (și cine nu știa? vestea se împrăștiase ca un incendiu forestier) așteptau să o vadă cum își pierde echilibrul atent. Trixie chiar o auzise pe o fată punând un *pariu* despre momentul când avea să-și iasă din fire în public. Liceenii sunt niște canibali; se hrănesc cu inima ta sfâșiată, chiar sub ochii tăi, și apoi ridică din umeri și îți aruncă un zâmbet însângerat, în semn de scuză.

Visine ajuta. La fel și Preparation H pentru hemoroizi aplicat sub ochi, pe cât de scârbos era să-ți imaginezi aşa ceva. Trixie se trezea la cinci și jumătate dimineață, alegea cu grija un strat dublu de tricouri cu mâncă lungă și o pereche de pantaloni din flanel, și își strângea părul într-o coadă neglijentă. O oră îi lua ca să pară că abia se dăduse jos din pat, că nu o ținuse trează deloc gândul la cele întâmpilate. În perioada aceasta, viața ei nu se rezuma decât la a-i face pe oameni să credă că era altcineva decât în realitate.

Trixie intră în marea de zgomote din hol – dulăpioarele scrâșneau precum dinții, băieții strigau planuri de după-amiază peste capetele elevilor din clasele mai mici, monedele erau pescuite de prin buzunare pentru automatele de băuturi. Păși pe o ușă și se încurajă ca să suporte următoarele patruzeci și opt de minute. Psihologia era singura oră pe care o avea cu Jason, elev în clasa a unsprezecea. Era un optional. Adică un mod elegant de a spune: *Tu ai vrut-o*.

El se afla deja acolo; știa asta din felul în care aerul îi împresurase corpul, ca un câmp electric. Purta cămașă decolorată din denim pe care ea o împrumutase o dată, când el vărsase cola pe ea în timp ce

învățau, și părul lui negru era răvășit. *Ai nevoie de o cărare*, îi spunea ea, iar el râdea. *Am unele mai bune*, zicea el în replică.

Mirosul lui ajuște la ea – şampon și gumă mentolată și, incredibil, dar adevarat, aburul rece și alb al gheții cumplite. Era același miroș al tricoului pe care îl ascunsese ea în fundul sertarului cu pijamale, cel pe care băiatul nu știa că ea îl are, cel pe care îl infășura în jurul pernei în fiecare seară înainte să adoarmă. Tricoul păstra detaliile în visele ei: o bătătură pe marginea încheieturii lui Jason, frecată până la carne vie de mănușa de hochei. Sunetul glasului său, învăluit în flanel, când ea lăsună la telefon și îl trezea. Felul în care el răsucea un creion în jurul degetelor de la o mână când era agitat sau gândeau intens.

Asta făcea când se despărțise de ea.

Trase adânc aer în piept și trecu pe lângă scaunul pe care Jason sătăcea cocoșat, cu privirea concentrată asupra cuvintelor urâte pe care elevii le zgâriaseră pe pupitru în atâtia ani de plăcuteală. Ea simți cum fața lui ardea de efortul de a evita să se uite la ea. Părea nefiresc să treacă pe lângă el, să nu-l simtă trăgând-o de curelele ghiozdanului până când obținea întreaga ei atenție. „Vii la antrenament, da?“ întreba el. De parcă s-ar fi putut pune problema.

Dominul Torkelson îi așezase în bânci, și Trixie nimerise în primul rând – detestase asta în primele trei luni ale anului școlar, dar acum era extrem de recunosătoare, fiindcă se putea uita la tablă fără să-l vadă cu coada ochiului pe Jason sau pe oricine altcineva. Se așeză pe scaun și își deschise mecanic caietul, evitând să se uite la centipedul uriaș din pastă corectoare care fusese numele lui Jason.

Când simți o mână pe umăr – o mână caldă, lată de băiat –, rămase fără suflare. Jason avea de gând să-și ceară iertare; își dăduse seama că facuse o greșeală; voia să o întrebe dacă îl poate ierta vreodată. Se înțoarne; un *da* îi juca pe buze precum chemarea unui fluier, dar se trezi față în față cu Moss Minton, cel mai bun prieten al lui Jason.

– Hei. Moss se uită peste umăr către locul în care Jason stătea încă aplăcat peste pupitru. Ești bine?

Trixie netezi marginile temei de acasă.

– De ce n-aș fi?

– Voiam doar să-ți spun că toți îl credem un fraier.

Toți. Toți puteau însemna echipa campioană de hochei, ai cărei căpătani erau Moss și Jason. Puteau însemna toată clasa a unsprezecea. Puteau însemna oricine, mai puțin ea. Partea aceea era aproape la fel de dificilă precum pierderea lui Jason: încerca să treacă prin terenul minat al prietenilor comuni, să afle cine îi mai aparținea în continuare.

– Cred că tipa aia e doar o chestie de curiozitate, și apoi îi trece, zise Moss; cuvintele sale erau ca niște pietre aruncate de pe o stâncă.

Scrisul lui Trixie începu să plutească pe pagina din fața ei. *Te rog să pleci*, se gândi ea, rugându-se fierbinte să capete puterea telekinetică necesară pentru a distraje atenția, și, o dată în viață, ceva îi merse bine. Domnul Torkelson intră, trânti ușa și veni în fața clasei.

– Doamnelor și domnilor, anunță el, de ce visăm?

Un drogat din ultimul rând răspunse:

– Pentru că Angelina Jolie nu vine la liceul din Bethel.

Profesorul râse.

– Da, și astă-i un motiv. Sigmund Freud chiar ar putea fi de acord cu tine. El spunea că visele sunt „calea regală“ spre inconștient, alcătuite din toate dorințele interzise pe care le ai și pe care îi-ai dori să nu le ai.

Visele, se gândi Trixie, erau ca baloanele de săpun. Te puteai uita la ele de la distanță, și erau frumoase. Dar când te apropiai prea mult cu fața de ele, începeau să te usture ochii. Se întrebă dacă Jason avea aceleași vise pe care le avea și ea, genul după care te trezeai fără suflare și cu inima aplatizată ca o monedă.

– Domnișoară Stone? repetă profesorul.

Trixie roși. Nu avea idee ce întrebăse Torkelson. Simțea privirea lui Jason ca o lovitură de bici pe ceafa ei.

– Am eu unul, domnule T, strigă Moss de undeva din spatele ei. Patinez la regionale, și vine o pasă către mine, dar dintr-odată crosa mea e ca o spaghetti...

– Oricât de frapant de freudian ar fi visul tău, Moss, chiar aş vrea să ascult pe Trixie.

Ca și în cazul unuia dintre supereroii tatălui ei, simțurile lui Trixie se ascuțiră. Auzi cum fata din spatele clasei îi strecu un bilețel secret prietenei sale de pe rândul celălalt, cum Torkelson își împreuna

mâinile și, cel mai rău, auzi legătura întreruptă când Jason închise ochii. Mâzgăli cu pixul pe degetul mare.

– Nu-mi amintesc nici un vis.

– Vă petreceți a șasea parte din viață dormind, domnișoară Stone. Ceea ce în cazul dumitale reprezintă circa doi ani și jumătate. Cu siguranță nu ați refusat doi ani și jumătate din viață?

Trixie scutură din cap, se uită la profesor și deschise gura.

– Mi... mi se face rău, reuși să îngăime, și, în timp ce sala de clasă se învârtea în jurul ei, își luă cărtile și o rupse la fugă.

În toaletă, își aruncă ghiozdanul sub rândul de chiuvete albe, pătrate, care semănau cu dinții falși ai unui uriaș, și se chirci în fața uneia dintre toalete. Vomită, deși ar fi pus pariu că nu mai avea ce să dea afară. Apoi se așeză pe podea și își lipi obrazul fierbinte de parambul metalic al cabinei.

Problema nu era că Jason se despărțise de ea în ziua în care împliniră trei luni de relație. Nu era că Trixie – o fată dintr-o nouă, care apărăt trăsesese lozul căstigător, un nimenei ridicat la rangul de regină, prin anociere – își pierduse statutul de Cenușăreasă. Problema era că ea chiar credea că poate afla la paisprezece ani că dragostea face ca sângele să-ți circule prin vene cu viteza luminii, că îți colorează visele ca într-un caleidoscop. Trixie știa că nu l-ar fi putut iubi atât de mult pe Jason dacă nu ar fi iubit-o și el la fel, aceasta era problema ei.

Ieri din cabină și dădu drumul la apă în chiuvetă. Se stropi pe față și se șterse cu un prosop maro de hârtie. Nu voia să se întoarcă în clasă, niciodată, aşa că scoase tușul de ochi și rimelul, luciul de buze și oglinda compactă. Avea părul mamei sale, de o nuanță intensă de cupru, și tenul închis la culoare al tatălui ei. Urechile îi erau prea ascuțite, și bărbia prea rotundă. Buzele erau în regulă, presupunea ea. O dată, la ora de desen, profesorul spuse că sunt clasice și îi punere pe ceilalți elevi să le deseneze. Ochii ei însă erau cei care o sperau. Deși înainte avuseseră o nuanță închisă de verde, acum erau de un verde înghețat, atât de deschis încât abia dacă mai era o culoare. Trixie ne întreba dacă îi se poate duce pigmentul de la prea mult plâns.

Inchise oglinda cu un gest violent, dar, după ce se gândi mai bine, îi deschise și o așeză pe podea. Trebui să o calce în picioare de trei ori